

La gestió diària als municipis petits

Josep Rovira
*Secretari municipal de Taradell
i de Sant Boi de Lluçanès*

El món local jo no tinc més remei que veure'l des del punt de vista d'un secretari interventor, i em referiré bàsicament a ajuntaments de menys de 1.000 habitants, tot i que penso que el que diem pot ser extrapolable a ajuntaments d'entre 1.000 i 10.000 habitants, perquè la problemàtica en ocasions és semblant. I per altra banda també em referiré a l'experiència que tinc a Osona, perquè és la que tinc, no en tinc cap d'altra.

A mi em sap greu començar la meua intervenció dient que actualment, i en un futur proper, els petits municipis ho tenim complicat. Ho tenim complicat –no per l'existència del municipi en si– però sí per tal de donar uns serveis a la població d'aquestes municipis, que són els que ens reclamen, i als que ara es referia el Sr. Morell respecte si els podem donar o no en funció dels ingressos que tenim. Però el cert és que per al sosteniment d'un petit municipi jo entenc que fa falta –i per l'experiència d'aquests anys ho he anat comprovant– que la localitat, per petita que sigui, tingui alguna activitat econòmica pròpia. Que s'hi instal·li algun tipus d'activitat econòmica (industrial, comercial o de serveis) que ofereixi un mínim de llocs de treball. En municipis molt petits això entenc que és vital. Per què? He observat que en un municipi petit el tancament d'una sola fàbrica, no una fàbrica molt gran com podria ser el cas de Puigneró de Sant Bartomeu del Grau, sinó en d'altres llocs que tenien una sola fàbrica de 70 persones, tanca aquesta fàbrica i immediatament el que passa és que baixa la població, perquè molta gent se'n va; però és que a més a més això desestructura totalment, socialment i econòmicament, tota la població. I això afecta també l'ajuntament. Com l'afecta? En posaré un cas clar. En un ajuntament

teníem uns 20 nens en una guarderia; aquests 20 nens, entre la subvenció que et donava la Generalitat, etc., més o menys es finançava, perquè cobràvem de quotes, però és clar, en tancar aquesta fàbrica vàrem quedar amb 8 o 9 nens. Havies de continuar tenint dues persones allà. Al final del curs vàrem fer els números: cada nen ens costava uns 3.000 €. Sabíem i havíem fet números –ho havíem comentat amb alcalde i regidors– que ens sortiria més a compte –però bastant més a compte– agafar-los, transportar-los al poble veí, pagar-los-hi la guarderia... i a l'Ajuntament encara li sortia a compte.

A més a més, quan passa un tema d'aquests, que no tens aquestes activitats pròpies dins del municipi, molta gent se'n va a treballar a altres localitats properes. I llavors et trobes amb ajuntaments que de dia estan pràcticament buits, que no hi ha vida i que es converteixen una mica en pobles dormitori. Ho veiem cada dia aquí a Osona que ve gent de tota la comarca a treballar a Vic o pels voltants de Vic. A partir de les 8 o les 9 del matí, en molts d'aquests pobles petits, pots passejar-t'hi i pràcticament no trobar ningú.

La gent, en petits municipis, com a tot arreu, vol tenir el màxim de serveis possibles. No els serveis mínims, que aquests ja els donem per comptats, i ja han comentat els meus predecessors en la taula que es donaven amb una certa qualitat i una certa garantia. Jo veig molt difícil, per això, que en ajuntaments petits o en territoris on els ajuntaments són fonamentalment petits es puguin donar serveis que tenen altres ajuntaments. Estic parlant, per exemple, de pavelló esportiu: complicadíssim, ho veig molt difícil. A més, en els municipis petits no tens ni l'escola per fer l'ESO (no el Batxillerat), sinó que a partir de l'ESO ja han d'anar a una altra localitat. Què passa a més ara, en aquest cas de l'escola? Fan jornada continuada, acaben a les 3, els nens arriben al poble, a Sant Boi de Lluçanès, a dinar a $\frac{3}{4}$ de 4, i llavors parlem de regular horaris... I en canvi tothom va votar a favor que es fes aquesta jornada continuada. Això, en un petit municipi desestructura, i com que a més a més hi ha la dificultat de les comunicacions (no tenim pas carreteres que siguin molt bones), encara ho dificulta més.

En canvi, si un municipi de 1.000 habitants té una indústria que doni lloc a 30-50 persones, és suficient perquè entre els llocs de treball directes i els indirectes t'estructuri social i econòmicament el municipi, i et permet, d'una forma o altra, anar mantenint, anar fent la viu-viu, amb la llar d'infants: prestant una sèrie de serveis que si no difícilment es poden fer.

També crec que és positiu, com s'ha fet durant els últims anys, incentivar que hi hagi d'altres tipus d'activitats molt específiques en aquests municipis petits. Recordo que vàrem fer un estudi fa 7 o 9 anys a Sant Bartomeu del Grau. Ens el va fer una empresa vinculada, em sembla, a UGT (perquè hi havia el tancament de la fàbrica de Puigneró) i al final varen proposar tres tipus d'activitats. Una, potenciar el turisme; ja està bé, ja es va fer, es va retolar..., però és clar, al Lluçanès hi ha un turisme, hi viu una gent del turisme, però no és la costa; et vindran mil persones però no et vindrà un milió. Una altra que era

potenciar activitats artesanals: també s'ha fet, té una importància. Una altra era una escola de pastors i aquesta ja no la vàrem fer; també podia funcionar, però bé... Tot aquest tipus d'activitats ja són importants, però pel que he vist no són suficients per estructurar un municipi que pugui donar aquests serveis mínims o que, a més d'aquests serveis mínims, puguis tenir alguna cosa més, que no hakis de desplaçar-te al municipi més gran que tens més a prop.

Per exemple, un altre drama o problema que tenim és el tema de l'assistència mèdica. En aquests municipis no tens el metge cada dia, només uns quants dies a la setmana, unes quantes hores. I per les urgències t'has de desplaçar. Per tot això veig complicat que hi hagi alguna solució, almenys a mig termini.

Esclar, la reduïda població en els municipis també comporta pocs recursos econòmics i poc personal a l'ajuntament. Això em sembla que ja ho sabeu tots. Això és un dels factors que dificulten que hi hagi persones que vulguin ocupar els càrrecs polítics en un ajuntament. Normalment als petits municipis els alcaldes i regidors no són gent amb aspiracions polítiques més altes, sinó que ho fan realment perquè són conscients que, o ho fan entre tots, o no hi ha manera de funcionar. I realment costa molt que als petits municipis es puguin arribar a fer llistes per poder-se presentar a les eleccions municipals. Perquè a més són coneixedors que s'hi passaran moltes hores i que tindran molts disgustos, perquè a causa del coneixement i a la connexió que tens amb la gent de la població és molt difícil no tenir-hi enfrontaments. A més, ja només els falta que quan volen fer una cosa, amb totes les ganes, que n'han parlat, surt el secretari i comença a empenyar –parlant en plata–, a dir: *Oh, això no es pot fer. Oh, allò no té no sé què. Oh, allò no sé quantos...* I és així. Esclar, això l'alcalde, explicar-ho a la gent... La gent el que li diu és: *Deixa estar el secretari, tira endavant i fes-ho tot això!* I el secretari que no. Per tant, entenc que els que us presenteu i esteu als ajuntaments com alcaldes i regidors sou valents i teniu un gran mèrit.

Jo normalment els dic que estic a l'ajuntament, però aquesta és la meva feina. Jo ja cobro i és la meva feina. Però que jo –coneixent tal com conec com funciona– difícilment em presentaria de regidor o d'alcalde en un poble petit.

A més a més, tot això comporta que sovint no és només un problema professional o administratiu tot el que es planteja a l'ajuntament. Sovint has de dir que no al teu veí, sovint has de dir que no al teu cunyat. I per tant això es converteix moltes vegades, no en un problema professional o administratiu, sinó en un problema personal. Cosa que en els ajuntaments grans o en les administracions grans, evidentment no es produeix.

Però, a més a més, el personal que tenim a l'ajuntament som els que som. Normalment: un noi o una noia que fa molts anys que és a l'ajuntament, que és una autèntica meravella, i que fa moltes de les coses que s'han de fer en un ajuntament (tot el tema de règim de competències). Un secretari que hi va un dia o dos a la setmana, unes quantes hores. I llavors en tens una altra meravella que sol ser un que en diem l'agutzil, però que fa de brigada d'obres, que munta la carrossa del Reis, que fa els llums de Nadal, que fa l'entarimat de la festa

major... tot el que vulgueu. A vegades si estàs de sort i tens una llar d'infants pots arribar a tenir dues persones més. Per tant, el dia a dia d'un petit municipi el solen portar aquestes persones, sobretot –ja us dic– el noi o la noia que està allà, no tots els dies perquè n'hi ha molts d'aquests petits municipis que tenen obertes les oficines un o dies a la setmana, o tres dies, i unes quantes hores, no fan totes les hores senceres perquè no poden o perquè estan en diversos ajuntaments.

En els petits municipis crec que el dia a dia té unes característiques importants. En primer lloc el tracte directe amb els veïns. Més que tracte jo diria contacte directíssim. Els veïns coneixen tant els polítics com coneixen tots els que treballem a l'ajuntament. I això fa que s'acostin a l'ajuntament davant de molts problemes que puguin tenir. I així t'arriben a l'ajuntament –i durant aquests anys us asseguro que m'hi he trobat bastantes vegades– a demanar consell respecte els temes més diversos i sobre els quals no tenim competència: des del testament del tiet, fins a veure si trobem una feina per al nen que se'ns ha pardalat, fins algú que vol trucar a algú però no sap buscar-lo al *llistín...* que al final acabes trucant-li tu. Tot això ho fem; encara que sembli estrany ho fem. En una administració més gran evidentment tot això no es planteja. Inclús a vegades arribem a fer gestions directament, ja no només fer la trucada.

A més a més, a banda de donar aquest suport, aquesta ajuda als veïns, també hem d'atendre tot el tema del que són competències municipals i que arriben a qualsevol ajuntament. I quan t'arriben –com dèiem abans les lleis no distingeixen, quan haurien de fer-ho– tens les mateixes obligacions que qualsevol altra administració. I t'arriben els expedients que sabeu tots: de llicències d'obres, de llicències d'activitats, de queixes d'aparcament, animals de companyia (que hi ha moltes queixes també: que si un gos crida o un gall canta...). Temes d'escombraries, enllumenat, el cementiri, vials, reparació de camins rurals, padró d'habitants, etc. Per altra part t'has d'ocupar de coordinar els serveis que tenim a l'ajuntament –els pocs serveis que tenim–. Et ve cada dia al matí l'agutzil (diguem-ne la brigada d'obres): *Escolta, ja ens deixa passar la Pepeta?* I evidentment és molt difícil plantejar-te d'anar per la via administrativa executiva i fer una expropiació, perquè no ho faràs. Difícilment ho faràs perquè la Pepeta és la germana del cunyat de l'alcalde.

Però és clar, també has d'atendre els tècnics que et poden venir de la Diputació, que et vénen de la Generalitat, els de les companyies d'aigües, que si els hem d'acompanyar al pou, etc. Atenem la coordinació d'aquests diferents serveis i amb les companyies i preparem les visites concertades amb els tècnics municipals. Quan dic tècnics municipals vull dir aquell arquitecte que, de bona fe i posant-hi tota la voluntat, pot venir un dia a la setmana 3 o 4 hores, o cada 15 dies. I a l'arquitecte se li consulta i fa de tot. Disposar d'un enginyer o d'un tècnic informàtic... que jo sàpiga en plantilla, aquí a Osona, en municipis de menys de mil habitants no n'hi ha cap. Una altra cosa és que en compartim alguns. Normalment has d'acabar fent-ho, en tot cas, a través d'empreses

externes. En altres ocasions el que hem de fer és espavilar-nos per veure quin organisme pot fer aquest informe, et pot ajudar, et pot donar consell a veure com enfocar un tema.

A més a més, encara tenim una altra cosa a fer, que és el tema del jutjat de pau i registre civil –si no està agrupat el jutjat de pau, que n’hi ha molts que no–. Això comporta a vegades anar a fer diligències amb els veïns, que coneixes i que a vegades és difícil que distingeixin entre si és una qüestió de l’ajuntament (perquè ets tu que hi vas) o si és d’un jutjat. Has d’anar a fer un embarg o un desnonament. Realment es converteix en un tema problemàtic.

A més a més, en tots els ajuntaments petits –i això segur que us hi heu trobat tots– sempre hi ha un *tio* que té ganes d’emprenyar, parlant en plata: que no deixa passar o que posa recursos administratius o contenciosos administratius... I, d’aquests sí, que a cada ajuntament n’he trobat un. No sé si n’hi algun on no n’hi hagi, però aquest sol ser tan característic com el campanar.

A més a més fem coses que són recurrents però a temporades. És a dir, cada any ens ve festa major. O les eleccions –aquest any n’hem tingut moltes–; ens arriben els impresos per veure qui farà la feina a les eleccions, que teòricament hi poden intervenir unes 25 persones, i és clar, només som o la Fina [l’administrativa] o jo (i l’agutzil que també ens ajuda moltes vegades, però aquí s’acaba); entre dos o tres has de fer-ho tot. A més a més, procurem amb la gent que està a les meses electorals que un o altre –igualment, o ella o jo– estiguem durant tot el dia prop d’ells per si han de fer cap consulta o hi ha cap qüestió. Per exemple, una de les qüestions que hi ha és que si algú no està en aquell cens i en l’anterior hi estava, has d’enviar un fax (i llavors parlarem de l’administració electrònica!) perquè et diguin que sí està empadronat i poder votar. Si no hi ets tu (o la noia) doncs resulta que no es pot fer.

O has de preparar la festa major. Si estàs de sort que tens una comissió de festes –que a vegades també és prou complicat–, la gent de l’Ajuntament ens estalviem de muntar la tarima, de posar cadires, de preparar el bingo, de rebre els músics, d’encarregar-los el sopar... Fins i tot he arribat a portar els cigars de *La Meravella* el dia de la festa major (perquè se’ls obsequiava amb un cigar i els portava el secretari perquè no hi havia ningú més).

A més a més, cada dia hi ha més entitats i diferents organismes que et demanen estudis, que et demanen dades, que mirem d’atendre i contestar-los el millor possible; el que passa és que moltes vegades no és tan sols demanar dades sinó que el que realment fas és fer el treball de fons d’allò i els el dones una mica fet.

Tots coneixem el tema de la Llei d’estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, tot el que ens ha comportat i sobretot amb l’estructura tal com l’han muntat des del Ministerio amb aquella plataforma que un ajuntament gran, que pot tenir uns experts, ja era complicat, un ajuntament petit no us podeu ni imaginar. Encara sort de la Diputació que ens va donar assessorament. Però omplir aquells qüestionaris, essent la primera vegada, era complicadíssim. A

més a més els anaven canviant, o no estaven oberts, o si se t'acabava el termini el dia 30 resulta que el dia 30 no hi eren. Era un tema complicat.

A més a més, que el Ministerio per mi que s'ha oblidat de la Llei de procediment administratiu. A tu ara t'adscriuen comptablement una entitat i a tu no t'ho notifiquen. Per saber si te l'adscriuen has d'anar a la plataforma aquesta del Ministerio, al catàleg de serveis, prems allà on sigui i et diuen, per exemple: vostè té un parell de fundacions, l'ACM i una ADF. La Generalitat no en sabia res, però hi ha l'ADF allà. I mentre tant he passat tot un any passant-los quatre factures, però em demanaven la comptabilitat. Però si no en tinc, de comptabilitat! I mentre tant l'ADF allà. I què ens va passar una vegada? (no sé si us passat a vosaltres): ens vàrem descuidar, no vàrem presentar en el termini el període mig de pagament o un tema d'aquests (perquè ens vàrem despistar) i no em van enviar el fons de cooperació. Intentes parlar amb el Ministerio: dos emails, tres trucades (com que no saps on truques ni qui et sortirà); al final vam trobar un que va dir: *Oh*, és que vostès no han enviat el *període mig de pagament de l'ADF*. Ho vam fer i es va pagar. Però esclar, *lo normal* que jo havia estudiat quan estudiava Dret era que una resolució administrativa te l'havien de notificar. I t'han de donar 10 dies com a mínim per fer-hi al·legacions. Però això s'ha acabat. O omplis aquella plataforma o no tens res a fer. Fan el que volen. Pots posar un contenciós, sí home...

A més a més, jo tinc el mal costum de cada al matí llegir l'índex –l'índex només– del BOE i del DOGC. En l'últim mes i mig hi ha hagut: una reforma de la Llei general tributària (que només de veure l'extensió que té ja no la vaig obrir); després, en relació a la Llei de règim jurídic i procediment administratiu que teníem ara aproven dues lleis més, que sembla s'han d'aplicar l'any vinent; la Llei de simplificació administrativa, que en algunes coses és de complicació administrativa; a més a més, modificacions de la Llei d'enjudiciament criminal i enjudiciament civil (no les has d'aplicar tan directament excepte en temes de jutjat de pau, però sí que pot haver alguna qüestió que et pugui afectar...), que evidentment no me les he llegit ni tinc temps de fer-ho, actualment. És a dir, la normativa ens obliga igualment als ajuntaments petits però les possibilitats que tenim de donar-hi compliment són molt difícils.

Sembla que des de l'estament polític, quan tenen un problema el que es fa és fer una llei per resoldre'l més que posar fil a l'agulla a veure com es resol. I per això ara surten aquesta quantitat de lleis. Una altra cosa és qui les compleix.

A més a més, quan estic en un d'aquests ajuntaments petits tinc sempre la sensació que si dels 10 expedients que fem cada setmana, per posar un exemple, arribessin al Contenciós administratiu tots 10, potser en perdriem 9, perquè hi ha tantes lleis, tantes històries que jo no ho sé si ho estem fent bé o no. Jo ja em miro d'assessorar, ja miro de fer-ho el màxim de bé possible, però és que em sembla que si ho faig bé o no, no ho sap ningú; ni el jutge que ho haurà de jutjar quan es plantegi el tema. Quan per força hagi de dictar sentència m'ho dirà, però d'entrada realment no ho sap.

A vegades l'alcalde em diu (em fa por quan em diu això): *Escolta'm, però això es pot fer o no es pot fer?* No ho sé si es pot fer o no es pot fer. Jo dic: *Mira, mirarem de fer-ho i (l'únic límit que tinc sempre) que no ens fotin a la presó a tots plegats.* Això sí que has de mirar-ho molt. Però realment és complicat perquè no t'atreveixes a dir –o és molt difícil dir– si això està bé o això està malament. S'ajusta o no a la normativa. Evidentment intentes fer-ho bé. Però posaré un altre exemple. En municipis petits et trobes (per exemple) que l'únic electricista que hi ha és el cunyat o el germà de l'alcalde. Què fas? No canvies les bombetes? Deixes l'Ajuntament sense llum? Què fas si incompleixes la llei? Perquè ha de venir aquell a fer-t'ho no pot pas venir el d'un altre lloc. Però és clar, tot això crea un cert neguit i un coneixement –perquè n'ets conscient– de que no estem complint les lleis com diuen. Però és la situació que ens trobem. Aquest és el dia a dia. És difícil de complir en un petit municipi. A més a més, amb les persones que som, que tenim la formació que tenim (i encara que tinguem una formació normalitzada i que t'ha donat tenir unes oposicions o el que sigui), no pots abastar aquesta voràgine normativa que s'ha instal·lat sobretot aquests últims anys. En un municipi més gran pots tenir personal especialitzat i aquesta especialització et dona coneixement de cada tipus de procediment per poder treballar complint més la normativa. Però en el cas nostre, un expedient de selecció de personal (que en faràs un potser cada 2 o 3 anys). Ja el fas, però com que fa tres anys que no el fas t'hi passes bastantes més estones per poder-ho fer, per poder afinar, per poder-ho arreglar. A més a més, quan el fas han canviat tres lleis i dues que no saps que han canviat i bé, és complicat. Per tant, un procediment que un especialista el pot fer en un dia, en un ajuntament petit a vegades et comporta bastants més dies i si més no haver de buscar assessorament fora, que també comporta temps.

A més a més et trobes amb lleis com la LRSAL: jo no sé pas si s'ha de complir o no, si me l'haig de mirar o no. Una altra norma que fa l'Estat: el tema de la recuperació de les pagues extres del 2012; a més fan una llei ara que incomplix la que varen fer ells, perquè en aquell moment varen dir que no es podia destinar a pagar sinó que s'havia de destinar a fons de pensions; i jo en la que han fet ara (de pressupostos) no he vist que ho traguessin. És a dir, primer fem la llei i després ja mirarem què fem, com ho fem o ja s'espavilaran els que l'hagin de complir.

Un altre exemple: tota la normativa que ha sortit aquests últims anys en relació a l'administració electrònica, i ara a més amb el tema de la transparència. Són lleis molt boniques, amb finalitats molt lloables, però ningú sap com s'ha de fer per aplicar-les, en moltes ocasions. S'hi està treballant, ja ho sé, però... D'entrada em sembla que l'1 de gener de 2016 s'hauria d'aplicar la Llei de transparència, i m'agradaria saber quants ho tindran a punt.

Farem una administració electrònica, també hi ha lleis que fa 3 o 4 anys que volten conforme s'ha de fer administració electrònica; ja hauríem de tenir-ho tot fet i a punt des de fa anys. Però esclar, t'arriben comunicacions de les juntes

electorals, del TSJC, de jutjats, de la policia i de no sé on a vegades per correu ordinari i normalment per fax. I per altra banda et diuen que tu fa dos anys que has de complir tota la Llei d'administració digital.

Ja s'han fet passos endavant, tots coneixem l'EACAT, tots sabem que funciona prou bé, però et trobes per exemple que t'arriben documents signats digitalment i al costat hi posa "firma no vàlida"; però t'ha arribat. No saps si és bona o no, si es pot tramitar. A més, de vegades, amb certificats d'entitats que poden estar habilitades per fer certificacions, però que tu ho desconeixes si estan habilitades o no. No hi ha un organisme únic que es dediqui a donar certificats digitals, com ara passa amb el DNI, per exemple. També podem firmar amb el DNI electrònic, però a mi m'agradaria saber quanta gent ha tingut nassos de firmar res amb el DNI electrònic. Alguns sí, però jo no.

Jo encara no tinc clar com aplicarem el tema de la Llei de la transparència. En els dos ajuntaments que hi sóc, amb diferents sistemes, estem intentant aplicar-ho, estem treballant des de fa un temps. Però és complicat, perquè no tenim ni l'equipament preparat, ni la web, ni els ordinadors per poder-ho fer, no tenim un informàtic en plantilla i tampoc coneixem exactament quina és l'estructura s'ha de muntar. Ja ho sé que l'OCU està fent un model; sembla que a la Diputació s'havia començat però no sé com ha anat, però si ho han de fer ells és perquè és complicat. Has de tenir uns equips electrònics preparats per fer una sèrie de coses. Encara que tinguis les instruccions que surten al BOE, mires allò i si no tens molts coneixements electrònics ets incapaç de saber què has de fer, almenys jo. Has de tenir serveis externs que t'ho puguin fer o en tot cas l'ajuda de la Diputació o del Consell Comarcal.

Per tant, cada cop és més difícil. Evidentment, per poder treballar els ajuntaments petits no tenim més remei que acudir a les dues entitats que aquí, a Osona, ens estan ajudant realment i que ens resolen molts del temes que hi ha, que són la Diputació de Barcelona (tant des del punt de vista de suport tècnic com econòmic; aquests dos o tres últims anys sense la Diputació no sé com ens ho haguéssim fet tots plegats) i el Consell Comarcal. Jo entenc que aquesta és la funció important del Consell Comarcal, com deia el Sr. Morell (tot i que ell deia que no estava d'acord amb una estructura política i administrativa, jo penso que tampoc és necessària, estic més d'acord amb les mancomunitats). Però sí és cert que el Consell Comarcal d'Osona, als municipis petits, ens ha ajudat moltíssim. No sé com està en altres consells comarcals, però aquí en temes molt importants, que cada any teníem molts problemes els ajuntaments petits, com és el tema de recollida de residus o el tema de l'aigua (ara ja ningú se'n recorda però vam passar uns anys, en fa 10 o 15, que cada cop que hi havia una sequera teníem cua allà als ajuntaments i al vespre trucant el timbre de l'alcalde, perquè la gent no tenia aigua); això, no sé si a tot arreu, però en bona part dels ajuntaments s'ha resolt. Entenc que el Consell Comarcal d'Osona, les seves funcions i els serveis que presten, han estat bàsicament dirigits als ajuntaments, tot i que s'ha fet amb una forma d'organització políticoadministrativa

que podria ser diferent. Però el Consell Comarcal en aquest cas ha donat un suport molt important a l'ajuntament, al marge del seu funcionament polític.

Igualment la Diputació de Barcelona. Tots ho sabem. Quan he tingut un alcalde nou i hem anat a la Diputació el comentari que ha fet és: *Vas a la Diputació i vas a casa teva; vas a la Generalitat i no vas a casa teva*. És una altra manera de funcionar. Ens ha ajudat d'una manera fonamental. Sense la Diputació no sé com ens ho haguéssim fet. Estic parlant de tots els serveis de cara als petits municipis: fer-nos nòmines, assessorament comptable, assessorament jurídic quan el precisés, suport econòmic a través dels diferents programes que s'han presentat. Sense la Diputació, i en el cas d'Osona sense el Consell Comarcal, no sé com haguéssim funcionat. Tot i que, penso que encara es podrien fer algunes coses més. Abans en Xavier es referia a com un municipi petit ha de tenir competències en urbanisme. Sé que a la Garrotxa han creat un ens entre els diferents ajuntaments –no sé quina forma jurídica han utilitzat– que tramiten tots els expedients administratius respecte temes d'activitats i d'obertura d'establiments. I evidentment suposo que llavors ha de passar per la signatura de l'alcalde de cada ajuntament, però t'ho tramiten tot. En el tema d'urbanisme t'hi trobes igualment, que és complicat. A més, s'ha de gestionar un territori molt gran i tots sabem el que comporta a nivell mediambiental, i de confrontació social, el tema de les granges, de boscos, etc. Per tant, penso que necessitaríem encara aquest assessorament o aquest organisme específic, sigui de la Diputació o del Consell Comarcal. La Diputació ja dona un servei en aquest sentit, però molt sovint el que necessites és un tècnic que faci un estudi sobre el terreny, que hi sigui i parli, amb aquella persona que vol fer el que sigui.

A vegades et trobes –amb tot això que dèiem de la normativa que no distingeix, per exemple de tipus urbanístic– que la llei estableix unes coses que el que està en el poble, que viu en una casa que no hi ha problema de cap tipus de tema urbanístic, però t'obliguen a fer-ho. Posaré un altre exemple, em sembla que estareu d'acord que per als ajuntaments petits el tema de les zones verdes és més un problema que un avantatge. Perquè t'obliga a mantenir-les i com a mínim has de tenir-les arreglades. Quan fins a l'altre municipi normalment hi ha una zona verda de 10 o 15 km. No dic que no s'hagin de fer, però realment per a l'ajuntament ens porten més problemes que avantatges. I això perquè no es distingeix entre les grans ciutats i els petits municipis.

Crec que els petits municipis hem d'associar-nos. Aquí tenim el Consell Comarcal, que ens ajuda molt. Tenim la Diputació. Però la meva experiència és que quan els municipis d'aquí Osona s'han associat a través d'una mancomunitat o d'un consorci, és a dir, des de baix mateix, amb els mateixos ajuntaments, pagant per la prestació dels serveis que reben d'aquestes mancomunitats o consorcis, és quan més han funcionat. I per altra banda penso que hem d'intentar continuar promovent aquest associacionisme (encara que aquí amb el Consell Comarcal ho tenim bastant cobert), però les experiències són bones. I més que no pas

crear altres organitzacions politicoadministratives que tampoc sé si tenen massa sentit.

Hi ha un tema que s'ha referit també en Xavier: parlar de la fusió de municipis aquí és un tema tabú. És veritat, tothom s'estima molt el seu poble i és molt difícil. Però en canvi, no parlem d'experiències que tenim molt a prop, com pot ser la Vall d'en Bas, que fa 40 o 50 anys varen agrupar-se i ha sigut un èxit. Tots els nuclis que formen part del municipi estan contents i funciona molt bé.

Res més. Només us volia dir que endavant, que sou molt valents d'estar en un municipi petit, que és molt difícil.